

VOR PLIGT MOD VORT FOLK

Af købmand Carl Moltzen

Jeg er blevet anmodet om at skrive om den udvikling, der har ført til min danske overbevisning eller indstilling. Dette ønske vil jeg imødekomme, skønt jeg har den opfattelse, at enhver sandhedskærlig Sydslesviger, der beskæftiger sig med hjemstavnsens historiske udvikling, selv i en rolig tid ganske uden indflydelse udefra maa komme til den overbevisning: »Du er dansk.«

Ja, selv om han ikke interesserer sig for historien, aftvinger hjemstaven selv enhver Sydslesviger den samme bekendelse, det være sig sted- eller marknavne, personnavne eller folkelig egenart, der taler til os, verdener skiller os fra den prøjsisk-tyske aand: »Du er ikke Preusser — ikke Tysker — du er *dansk!*« — Saadan taler hjemstaven til os!

Født i en landsby mellem Flensborg og Slesvig forlod jeg skolen, kun i stand til at tale tysk. Min far var ganske vist ikke Prøjsjer, men heller ikke Dansker. Han stammede fra *Svans*. Min mor kunde tale dansk, hun har ofte beklaget adskillelsen fra Danmark, hvor de havde det saa godt. Hun hadede Prøjsjerne og frygtede en ny krig. Glad var hun, da min far blev 48 aar og dermed fritaget for militærpligten. Hun stammede fra *Angel*,

Smaa karakteristiske begivenheder fra min barndom: En bonde var noget mere velhavende end andre. Han var kommuneforstander. Det forklarede man saa-dan: Hans fader havde i 1864 gjort krigstjeneste for

Danmark med et spand heste. Han havde faaet det særdeles godt betalt. Selv efter den tabte krig og efter tabet af omraadet havde Danmark opfyldt sine forpligtelser. Eller — med min 10 aar ældre broder gaar jeg over vore marker. Min broder sagde: »Du bliver maa-ske snart soldat. Der kommer en krig, som Tyskland taber, saa kommer vi tilbage til Danmark. Der har vi det bedre«. Da jeg blev 24 aar gammel, lærte jeg engelsk. Min broder sagde: »Lær dog dansk, det sprog vil du engang faa brug for.« Deri havde han ret.

Men min første politiske oplysning fik jeg som 19-aarig af nogle Welfere (Hannoveranere) i Eckernforde. Med disse unge glødende preusserfjender førte jeg mine første politiske samtaler. De vakte den første tvivl i mig. Da jeg i 5 aar havde arbejdet som forretningsfører i Dresden, Oppebi, Aachen og Dusseldorf, vendte jeg i 1913 tilbage til min hjemstavn, idet jeg dels hadede tyske egne og folkeslag, dels stillede mig ligegyldigt afvisende over for dem.

I de sidste to aar, jeg levede i Mellemtyskland, havde jeg ganske vist lært skønne tyske landskaber at kende. Men befolkningens ganske forskellige levevis, som i de østlige omraader virkede frastødende paa mig, i de vestlige usympatisk ved dens let overfladiske karakter, vakte i mig en længsel efter min slesvigske hjemstavn, en længsel, som jeg hidtil ikke havde kendt. For naturskønheden havde jeg ikke øje mere. Det videre udsyn, som jeg vandt ved mit toaarige fravær, fik hjemstavnen til at staa for mig i et endnu skønnere lys. — Jeg vendte tilbage. — Giftede mig med en Fri-serinde, et barn af min hjemstavn, og drog til Lyks-borg. Snart havde vi krigen. Jeg blev soldat, men har ikke tilføjet noget menneske fortræd. Mine kammerater var Nordslesvigere og Frisere. Med deres bekymringer kom de til mig. Med glæde og delvis med held tog jeg mig af deres sag. 1916 blev jeg hjemsendt.

Efter at jeg i fredstid havde lært den tyske psyke at kende, havde jeg nu ogsaa i soldateraaret haft lejlighed til at studere det tyske sjæleliv i krig. Jeg havde set og oplevet nok. Til et afgørende brud med enhver preussisk-tysk sæd og skik, med den lovpriste tyske troskab og sandhedskærlighed behøvedes ikke mere det krigeriske Tysklands militære og økonomiske sammenbrud.

Allerede før sammenbruddet stod jeg i hjertet paa den rigtige side. — Jeg havde valgt Danmark.

1918. I dette aar er jeg beskæftiget i levnedsmiddelaafdelingen i Flensborg . . . Jeg skriver pseudonyme artikler til annoncebladet, agiterer i handelsstanden for Danmark.

Jeg gaar helt ind for den danske sag, der efter at vort sidste haab, kanalstaten, var svundet, beredte mig sorg og skuffelse til overmaal. Et lille forretningsforetagende, som jeg havde grundlagt, blev boykottet. Min andel fik jeg udbetalt. Dermed maatte jeg forlade Flensborg.

1945. Uden opfordring, uden forbindelse med nogen som helst begyndte jeg — staaende ganske alene — mit dansk-nationale arbejde. Havde jeg hidtil tilbageholdende, næsten ængstelig med stort held drevet min købmandsvirksomhed, ansaa jeg det nu for min pligt, ja, for et naturligt kald betingelsesløst at gaa ind for mit folk og min hjemstavn, for mit gamle fædreland. — Hvad betyder forretningen for mig, hvor det drejer sig om hjemstavns og de kommende generationers fremtid! Selv om det ogsaa fra min side var en vildfarelse at tro, at den »vاكلende« grænse af 1920, der i 1940 havde bevist sin uholdbarhed, straks maatte falde, saa tror jeg urokkelig paa, at den nationale begejstrings flamme, som nu luer i det sydslesvigske land,

aldrig igen vil slukkes til velsignelse for vort fælles fædreland, til velsignelse for norden og de kommende generationer.

I denne aand gør vi vor pligt mod vort folk og mod de mænd, som engang kæmpede og døde for os.

Men af det danske folk venter vi, at det erkender tidens tegn, og at det drager konsekvensen af denne erkendelse.

Kuppel ved Sli, den 22. 2. 1947.